

РЕШЕНИЕ

№ 17233

гр. София, 21.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 09.05.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Вяра Русева
Танка Цонева

при участието на секретаря Цветелина Заркова и при участието на
прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **2641** по описа за **2025**
година докладвано от съдия Танка Цонева, и за да се произнесе взе предвид
следното:

Производството е по чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във
връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.
Образувано е по касационна жалба на Началник група в отдел „Пътна полиция“ - СДВР, подадена
чрез процесуален представител юрк. А. А. срещу Решение от 16.02.2024 г., постановено по НАХД
№ 4459/2023 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 21 състав. С обжалваното решение е
отменено Наказателно постановление № 22-4332-028985/06.02.2023 г., издадено от началник
група отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на основание чл. 175, ал.3, предл. 1-во ЗДвП на
Е. Р. С. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева и „лишаване от
право да управлява МПС“ за срок от 6 месеца за извършено нарушение на чл. 140, ал.1 ЗДвП.
В касационната жалба се сочи, че обжалваното решение е неправилно, необосновано и
несправедливо, постановено в противоречие с материалния закон и съдопроизводствените
правила. Според касатора Районният съд неправилно е приел, че санкционираното лице не е
допуснало виновно вмененото му нарушение по чл.140, ал.1 ЗДвП. Касаторът поддържа тезата, че
наказателното постановление е издадено при точно прилагане на материалния закон, предвиждащ
прилагането на принудителни административни мерки за осигуряване безопасността на
движението, чрез спазване на правилата по ЗДвП. В заключение се иска отмяна на решението на
първоинстанционния съд и потвърждаване на наказателното постановление. Претендира се
присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност
на претендираното адвокатско възнаграждение от насрещната страната.

Ответникът – Е. Р. С., не се явява в съдебно заседание и не изпраща представител.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, се представлява от прокурор В., който дава заключение за неоснователност и недоказаност на касационната жалба.

Административен съд - София-град, IV-ти касационен състав, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл. 211, ал. 1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт, при което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

От фактическа страна Софийски районен съд е установил, че на 11.10.2022 г. при извършена проверка в [населено място], около 03:05 часа по [улица], с посока на движение от [улица]към площад „М.“ лицето Е. Р. С. управлявал товарен автомобил „Шевролет К.“ с рег. [рег.номер на МПС] със служебно прекратена регистрация на основание чл.143, ал.15 ЗДвП, поради неизпълнение на задължението на собственика в двумесечен срок от придобиването да регистрира МПС.

Във връзка с констатираното е съставен АУАН серия ГА №766604/11.10.2022 г. срещу Е. Р. С. за извършено нарушение на чл.140, ал.1 ЗДвП.

Материалите били изпратени на СРП за образуване на досъдебно производство, като с постановление от 15.04.2024 г. прокурор при СРП е отказал да образува досъдебно производство, като е приел, че не са налице данни за осъществен състав на престъпление по чл. 345, ал. 2 НК, поради субективна несъставомерност на деянието.

Въз основа на материалите по преписката и АУАН е издадено Наказателно постановление № 22-4332-028985/06.02.2023 г. от началника на група в отдел „Пътна полиция“ към СДВР, с което на основание чл.175, ал.3, предл. 1 ЗДвП на Е. Р. С. са наложени административни наказания – „глоба“ в размер на 200 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 6 месеца за извършено нарушение на чл.140, ал.1 ЗДвП.

С обжалваното решение Софийски районен съд е отменил наказателното постановление. За да постанови този резултат, съдът е приел, че няма доказателство, че прекратяването на регистрацията е било съобщението на собственика на МПС от отдел „Пътна полиция“ към СДВР. В тази връзка съдът се е позовал на тълкувателно постановление № 2/05.04.2023 г. на ОС на НК на ВКС по т.д. № 3/2022 г., първа и втора колегия на ВАС, според което когато няма доказателства, че прекратяването на регистрацията е било съобщението на собственика или не се докаже по друг начин узнаването за служебно прекратената регистрация, деянието по чл.175, ал.3 от ЗДвП ще е несъставомерно. Съдът е приел също така, че уведомяването на собственика в действителност не е елемент от фактическия състав на прекратяването на регистрацията, но има пряко отношение към субективният елемент на административното нарушение по чл.175, ал.3 ЗДвП. Изложил е мотиви, че собственикът на МПС няма как да знае кога точно е била прекратена служебно регистрацията и съответно едва след момента на узнаване на факта за прекратяването на регистрацията собственикът е длъжен да съобрази поведението си с deregистрацията на МПС и породените от нея правни последици.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС е валидно, допустимо и правилно.

Съгласно разпоредбата на чл. 140, ал. 1, изр.1 от ЗДвП по пътищата, отворени за обществено

ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. Санкцията за нарушаване на тези изисквания е предвидена в текста на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, съгласно който се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 до 12 месеца и с глоба от 200 до 500 лв. водач, който управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер.

В случая безспорно Е. Р. С. е управлявал МПС със служебно прекратена регистрация. Ирелевантно е и дали субектът на нарушението е собственик или ползвател. Нормата на чл. 140 ЗДвП съдържа изискване, което представлява правило за поведение, адресирано към всички водачи на МПС да управляват регистрирани МПС, без оглед на това дали са изначално нерегистрирани или с прекратена регистрация.

В конкретиката на настоящия казус прекратяването на регистрацията не е съобщено на С.. Вярно е, че разпоредбата на чл. 143, ал. 15 ЗДвП не съдържа изрично такова задължение за административния орган по дерегистрацията, такова не се предвижда и с Наредба № I-45 от 24 март 2000 г. В същото време обаче следва да се отбележи, че предвиденият в чл. 143, ал. 15 ЗДвП ред за прекратяване на регистрацията – чрез отбелязване в автоматизираната информационна система се предхожда от издаването на ИАА – волеизявление, с което се преценява налице ли са предвидените в разпоредбата предпоставки, а именно – неизпълнение на задължението за регистриране на МПС в двумесечен срок.

Поради това съответният орган изразява волеизявлението си по констатиране на вече възникнал друг юридически факт, чрез отбелязването в автоматизираната информационна система – следователно, налице е акт по чл. 21, ал. 2 АПК, който подлежи на съдебно обжалване (в този смисъл са Определение № 2785/01.03.2021 г. по адм. д. № 1828/2021 г. на ВАС, VII отд.; Решение № 7391/22.07.2022 г. по адм. д. № 1295/2022 г. на ВАС, VII отд., Определение № 14092 от 16.11.2020 г. на ВАС по адм. д. № 9510/2020 г., VII отд.).

Следователно С. се явява адресат на ИАА. При липса на уведомяване на адресата на акта и собственик на МПС, няма как този акт да влезе в сила и респ. всякакви действия по ангажиране на адм.-наказателна отговорност за неизпълнението му няма как да бъдат законно предприети.

Константна е съдебната практика на касационните състави, че при служебно прекратена регистрация, за да има нарушение на чл.140, ал.1 от ЗДвП – субективната страна на деянието изисква водачът да е знаел за това. Следователно от субективна страна – водачът, Е. С. следва да знае, че управлява МПС без регистрация, каквито доказателства няма. Поради това изводите на Софийски районен съд за незаконосъобразност на НП са правилни и обосновани.

Предвид гореизложеното, оспореното решение следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора на ответника се дължат разноски, но тъй като такива не са претендирани, съдът не дължи произнасяне по този въпрос.

Така мотивиран и на основание чл. 222, ал. 1 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 16.02.2024 г., постановено по НАХД № 4459/2023 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 21 състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: